

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fora de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

RETGIDÓS NOUS.

Si es veritat que es pòbles tenen es govèrn que se merexen, hem de confessá que Palma té s' Ajuntament que se mereix. Y entenem per *Palma* totes ses persones d' un pòch d' enteniment y que conexen sa gravetat des mal que, ja ha un grapat d' anys, roega es nòstro municipi.

Que en temps de capbuydades y trifulques ets hòmos de ca-séua y de cervell cumplit sien retuts y dominats per quatre gats y un hòy, no mos estraña, perque ja se sab que en remanà qualsevol such, es baxos van demunt; però que en temps de pau y calma xitxa es ciutadans granats, de pès, de conciència y de prestigi, hajin de comportá que s' administració del hé comú estiga en mans de gent desmañotada, y de jovensans novicis y lleugés, es un espectacle que faria riure, si no mos costás de sa butxaca.

Nòltros que may per may hem presa part en cap casta d' eleccions, perque avorrim ses farses, nòltros que no tenim cap asunto d' interés pròpi que s' haja de resòldre dins La Sala; nòltros que no mos humiliam devant ets ídols fets de llòt daurat per enlluerná es manxayres de ses polítiques locals; desde L' IGNORANCIA, creym un dever nòstro fé quatre advertències á n' ets ignorants de bona fè, y per axò, encara que de mala gana, avuy mos atrevim á escriure sobre eleccions municipals. Que badin ses oreyes es qui 'n ténen.

No contarém s' historia de s' horrorós dèute de *sèlcents mil duros* que pesa com un puig de plom demunt es nòstro malanat y fluix Ajuntament; ja no es hora de mirá en derrera per paumetjá es clòts ahont mos hem rompuda l' òssa: des temps qu' ha de vení hem de tení ànsia, pues per pòchs instants que mos torbem á prendre es bòn camí, ja som á dins s' avench.

Ara seria còsa qu' ets electós de Palma, amb un fanal encès, de bell de dia,

axí com feya un filosóf de Grècia, cercassin ets hòmos qu' heu son, no sòls per sa figura sino per s' honradés y p' es séu sebre, per sa rectitut y bona fama, per sa posició independent y p' es séu patriotisme.

Ja sabem que son mals de trobá, perque en romanen pòchs y viuen amagats; ja conexem que es ferlos un flach servici trèurerlos á ròtlo y durlos dalt La Sala, que s' esbuca; però s' únich recurs per salvarmos es que se sacrificuin uns quants ciutadans d' aquells que Déu ha fet *més hòmos* qu' ets altres.

Axò que dins ses cassoletes y conciliábuls des partits refusos sense crèdit, s' hajin de pastá y fèine es nous Retgidós, sense contá amb so vertadé *pòble* més que per parodiá lo que se diu *es séu sufragi*, es un des mals més trists qu' atacan y mancaban sa nòstra miserable vida social.

¿Ahont son es propietaris econòmichs, ets industrials infatigables, es professós científichs y lletruts, es conradós honorats, es comerciants de bona fè y es menestrals inteligents y de còr nòble; ahont son durant es dies que se tracta d' elegí es prohòms per administrá es séus interessos? ¿Per ventura no toca á cada qual una bona part de ses contribucions que mos aclucan? Si sotjan ó si dòrmen mentres que intrigan y se senipentetjan es qui p' es séus fins especials se penjan sa medalla; ¿quin dret tendrán despues per quexarse des rumbo que prendá sa nau des municipi?

Si veym y comportam, enconcantmos d' espalles, que se constituescan y proclamín pares de la pátria aquells fiys de familia de costums duptoses; administradós de s' hacienda de tothòm, aquells qu' han fús sa séua; fiadós des nòstros interessos, aquells que sòls no tenen ahont caure mòrts; tutós des pòble, es qui han mesté per ells un polítxó gruxat; caps y governants de xexanta mil ànimes, es més curts de tey y de gambals..... ¿Qui tindrà sa culpa des séus desacèrts y sa responsabilitat de sa afrontosa bancarròta que mos amenassa?

Si per dissòrt, no mos trobassim á un temps en que es sentit comú va es-

cás, y s' egoisme impera, y sa dignidat ja no s' estila; ni ets electós retrèts se ferian còmplices de lo que succeheix á dins sa Casa de la Ciutat, ni es Retgidós que per insuficiència ó per desidia ó per altres motius més criminals, dexan de cumplí es devers que s' imposaren, acceptant es càrrech, se bolcarian tant á ses cadires vellutades d' aquell Consistòri. Y entenguemmos: rès tenim que dí, si los miram de un en un, personalment, des personatges que fins avuy en dia han fet de Retgidós; però, lo cert es, y ses actes parlan, que tots units han dat per suma de sa capacidat, cèros y més cèros á l' esquerra.

Y bé: ¡qualcú heu ha d' essè! dirán ets afectats de defensá causes perdudes. Sí: qualcú heu ha d' essè; però no aquells que se destexinan per à serhó; si no es qui en defujen; pues s' esperiència ha demostrat que val més que sa virtut des voluntaris, sa d' ets obligats.

¿Qué succehirá á ses pròximes eleccions? Pòch més ó manco, lo de sempre; ha estona qu' hem perdut ses esperances. Per paga no se tracta de fé un barco nou, sino de posá mitx costellam á un que s' ha afonat molt lluny des pòrt. Y no es axò lo qu' hem de menesté.

Si nòltros fessim part de sa tripulació qu' ha romasa aferrada á ses baules de La Sala, aprofitariam tan bon' hora per fé llòch á n' es nous jurats..... ¿Qui es que no té mèdis per posá en cap séu un' acció des Gas?

Si nòltros poguessim obligá á tots ets electós de cara y uys á doná es séu vòt amb plè conexement y en conciència, suposant possibles unes eleccions en vertadera llibertat y bona fè, los hi obligariam sense dispensarne un.

Si nòltros coneguessim es qui han de vetlá es mòrt que jau vehinat de Cort, los diriam: « ¡Coratge y á enterrarlo anam! ¿Quina cantidat deü s' Ajuntament des manileus fets per gastos des còlera y de sa febre *amarilla*? Sia sa que sia, que la pach es pòble per mèdi d' un repartiment equitatiu.

¿Que supòsa es dèute que de l'añ 68 ensá, per falta de bones administracions, ha anat cresquent fins à una cifra tan escandalosa? Sia lo que sia, que l'paguin subsidiariament, à prorata y segons lley tots es qui, desde aquella fetxa ensá, han estat Alcaldes, Tinents y Retgidós. Axò es lo just, y lo que correspon, y fòra respèctes humans, ni contemplacions, ni més allargá sa processó.»

¡Que badin ses oreyes es Retgidós nòus! Aquells de vòltros qu'amb nòble voluntat y faèlment cumplesca es grans devers qu'es municipi li impòsa, será proclamat benefactó des pòble y merexedó d'etern agraument y glòria. Aquell de vòltros que farà es traydó, ó que se untará es dits amb sa miqueta d'òli que manetjará per dins La Sala, ó que sòls tindrà esment à aconhortá ets amichs que l'elegiren, ó que no tindrà pròves llampants per desfèrse des càrrechs en dia que n'hi fassin,..... será considerat butxí des pòble, indigne d'habitá entre gent que estima s'honra: será cubèrt d'infamia!.....

Sense volè, hem prèns sa volada massa amunt. Ja mos olvidavem de que som à Mallorca, sa tèrra predilecta des cranchs y ses tortugues, de ses carabasses y d'ets indiòts, de ses ensaymades y buñòls.....

¡Déu vulga que no hajim d'añorá es Retgidós passats, y que puguem aplaudí es comportament des nòus!

NOLTROS.

SONETOS FILOLOGICHS.

XIII.

VEYESCA.

Ja no vuy sèbre es prèu si s'alt ò baix: coronas de lloré no m' donan greix, y podria amb sas meuas fern' un feix que no l' duria à plassa cap bastaix.

D'estojadas en tench dins un calaix, per cuand feym escabètxo d' un hòn peix, tan foscas de coló com es d' un teix, tan llisas com un cèrcol fet de faix.

Ja no m' recòrda 's nòm de qui las tix, amb ses Mussas esquiu no las amoix, y cuand ellas s' en vénen las arruix.

Ni conech més Apolo qu' un de guix, y en es llòch d' es cervell ey tench un toix que casi deu tení mitx pam de guix.

XIV.

VEYURA.

Ni plers ni festas m' umplen es gavaig, à ses glòrias del mon no las festeig, qu' es tot un pòch de fum ben cla eu veig, y de paya ò d' encens no ni en empaig.

Es Desembre té neus si flors té 's Maig, avuy bufa 's guergal, demá 's llebeig, ¿qué m' impòrta amb sòs aïns que ja maneing qu' en Jòrdi sia batle ò sia saig?

Un cabey blanch per dia es temps m' afitg, y si bé 's vé qu' això no dona gòig, tampòch puch di qu' en sènta gran enuig.

Però mentras per molts fa un sòl que fritg, darrera aquell nigul vermey y ròig es sòl qu' en dava llum de pressa fuig.

XV.

EN JUAN Y SA DONA.

Perque dos duros té dins sa butxèca Y s'afica per tot com una pua, Perqu' es pòbre marit sanch y aygo sua, Tan inflada la veis y tan rebèca.

Pobre Juan! ja agafá bona hipotèca Casantse amb una dòna que ja s' rua! Si qualche pich li reña, ella s'afua, Y d' un revés li esclafa mitja bèca.

Ella ses claus manetja de s'arquilla Y à sa boca may té paraula dolça; Que don gracies à Déu si no l' atupa.

Per axò, quant ensuma que perilla D' haveri tempestad, en Juan s' espolsa Y d' es gran gust que passa es dits sa xupa.

A.

SA LLEBRA Y S'ERISSÓ.

(DES GERMANS GRIMM.)

Aquesta rondaya, atlòts, vos parexerà tal vòlta qu' es mentida; però amb tot y amb axò, es vera y ben revera. Jò l' he apresada de mon avi, y ell, sempre que la 'm contava, no 's descuydava d'afegi:

—Tench per mí que aquesta rondaya es còsa succehida y verdadera, perque si no 'u fos, ningú la contaria.

Vat' aquí sa rondaya tal com va succehí.

Era un bell dematí d'estiu, en temps de mèsses de segá, justament quant es blat mòro está espigat. Es sòl resplendia en el cèl, s' oratjòl de matinada feya onetjá es blats, cantavan ses sòlteres volant, ses heyes remoretjavan per dins es sementés; sa gent anava à missa amb so vestit nòu des diumenges, y tothòm estava alegre y delitós. Y el compare Erissó per lo mateix.

El compare Erissó estava demunt es portal de ca-séua, mans plegades, mirava quin temps feya y cantava una cançoneta, ni més ni pús qu'axí com la sòl cantá un crissó en hòn diumenge dematí.

Mentres cantussava d'aquesta manera, à mitja veu, li va passá p' es cap, bé es vé qu' amb molt d'atreuiment, mentres sa dòna rentava y vestia es séus infantons, d'aná à fé quatre passes y un revòlt p' es comellá, y aná à veure es nabs si tornavan gròssos. Es nabs eran ran de ca-séua, y ell tenia per costum de menjarne amb sa familia y cuirlos com si fossen séus.

Dit y fet.

El compare Erissó vá rodá sa clau de sa pòrta y ja va essè partit. Encara no era dues passes enfora de ca-séua, y

justament quant passava per devant un romagué que hi havia vehinat des camp ahont s' hi feyan es nabs, se topá amb sa comare Llebra, qu' havia surtida amb tal intenció, per aná à veure que feyan ses séues còls.

Encara s' Erissó no hagué afinada sa Llebra, com va pensá totduna fernhi una de ses séues, y la va escometre amb molta cortesia.

Però sa Llebra, que feya molt d'entornada y vanitosa, no li va torná sa escomesa, sino que li va dí, amb ayre afisconadó:

—¿Quin señal que corres y vas p' es camp en tan hòn dematí.

—Vatx à fé una vòlta,—diu s' Erissó.

—¿A fé una vòlta?—diu sa Llebra, riu que te riu;—com que sia de parè que per fé axò haurias de baratá de comes.

Aquesta respòsta no li va caure bé à s' Erissó; res nat del mon el treya tant des solch com es retreureli ses comes, perque les tenia tortes de naxament.

Diu à sa Llebra:

—¿Tú 't deus fé contes que ses téues comes valen més que ses méues?

Diu:—¡Ja 's de rahó!

Diu:—Axò está per veure. Pòs missions que si mos provam à corre, jò corr' més que tú.

Diu sa Llebra:

—¿Amb ses téues comes tortes? Tú 'u dius per riure y vas de verbes: però si n'ets, missions van. ¿Qu' es que posam?

Diu:—Un escutet d' or y una botella d' aygordent.

—Feta está sa barrina, diu sa Llebra; toca, toca, y ja porein essè partits ara mateix.

Diu s' Erissó:

—Daxo, daxo, que ningú mos empeny, jò encare estich dejú, y m' en vatx à camèua à pegá una bossinada. Dins mitja horetá torn' essè aquí.

Sa llebra hey vengué à bé, y s' Erissó va essè partit. P' es camí anava diguentse à ell mateix:

—Sa comare Llebra confia en ses séues comes llargues, però jò li tench de fé sa garceta. Ella vòl fé molt de Pere Mateu, però es curta de gambals y farà hò pagá la festa.

Quant arribá à ca-séua, digué à sa séua dòna:

—¡Comare Erissona, vestexte depressa, qu' has de vení à n' es camp amb jò!

Diu sa dòna:—¿Qu' es estat, qu' hey ha res de nòu?

Diu:—He posat à sa Llebra de missions un escutet d' or y una botella de aygordent, que jò li gòs à corre, y tú també n' has d' essè.

—¡Però, homo de Déu!—diu sa Erissona alsant es cap,—¿que t' has begut es seiny? ¿Com pretens gosarli à corre à sa Llebra?

Diu:—Calla, dexa fé's qui sab, y no 't mescles en lo que no t' importa. May t' has de aficá en sos negòcis d' ets hòmos. Fé via, vestit y anem amb jò.

¿Qu' havia de fé sa dòna de s' Erissó? havia d' obehí, de grat ó per fòrsa.

Quant surtian plegats, diu s' Erissó à sa dòna:

—Pòsa esment à lo qu' are 't comanaré. Hem de corre dins aqueix goret que veus aquí. Sa Llebra correrà per dins un solch y nòltros dos per dins s' altre: prendem es sús d' allà bax. Tú no has de fé més qu' está amagada dins es solch, y còm arribará sa Llebra pròp de tú, treurás es cap, cridant: ¡Ja som aquí!

Diu:—Bòno.

Encare no acabava de dí axò, arribaren à n' es lloch assenalat. S' Erissó digué à sa séua dòna s' endret ahont s' havia de posá, y ell s' en aná goret amunt. Quant arribá à s' altre cap, va trobá sa Llebra, que li diu:

—Ala, si hem de corre.
—Vaja avant,—diu s' Erissó.
—Ydò comensem.

Y un y altre se posaren cadascun en es séu solch.

Diu sa Llebra:

—¡A la una, à les dues, à les tres, sús!

Y ja va essé partida còm un trabulí, botant cada bot una cana. S' Erissó correu dues passes derrera ella, y llavò s' ajupí à dins es solch y no's va mòure.

Quant sa Llebra arribava, à llongos à s' altre cap, sa dona de s' Erissó li cridá:

—¡Ja som aquí!

Sa Llebra s' en feya creus, y romanqué astorada; feya contes sentí es matex Erissó, perque sa dona era just igual d' es seu marit.

Sa Llebra va pensá;—Aquí 'l dimoni hey balla.

Y afegí, diu:—Tornem corre un altre pich.

Y ja va torná essé partida còm un trabulí, botant cada bot una cana, amb ses oreyes demunt s' esquena. Sa dòna de s' Erissó no's mogué des séu lloch, y quant sa Llebra arribá à s' altre cap des goret, li crida s' Erissó:

—¡Ja som aquí!

Furiosa sa Llebra, diu:

—¡Tornemhi, tornem comensá un altre pich!

Diu:—¡Ja's de rahó! poreu corre tant còm voldrás.

Sa Llebra correu d' aquesta manera setanta tres vegades seguides, y s' Erissó agontá ses messions fins à la fi. Cada pich que sa Llebra arribava à un cap ó s' altre des goret, s' Erissó ó sa séua dòna cridavan sempre:—¡Ja som aquí!

A sa qui feya setanta quatre, sa Llebra no va poré pus. Redolá esbaltida p' en terra en mitx des goret, comensá à fé sanch per tot, y su allà matex va badayá. S' Erissó agafá s' escutet d' or y s' aygordent qu' havia guañat, cridá à sa dòna que surtis des solch, y s' en anaren contents y alegres à casseva. Y si no son morts, encare son vius.

Sa moral qu' inclou aqueixa rondaya es més important que no vos pensau. En primé lloch, ningú s' ha d' afisoná des més petit, en que sia y tot un Erissó; y segonament, si vos casau, es bò que trieu dòna des vòstro estament, y que vos assemblí en tot y per tot. Si sou Erissó, teniu esment que sa vòstra dòna sia Erissona; y axí en tot lo demés.

M. O.

ES MONUMENT DES MERCAT.

Plè de rues es betcòll,
Entra à Palma un forasté;
Per veure lo bò que té
Pega estirades de coll.
Passa sa pòrta des Mòll,
Travessa es Ború admirat,
Y quant arriba al Mercat
Y veu cèrta arquitectura,
Plè de sorpresa s' atura
Y esclama tot estorat:

—«¿Qu' es axò qu' estich mirant,
En mitx des Mercat fent nòsa?
Parcix tomba sense llòsa,
Capelleta sense sant;
Caseta sense habitant,
Cubeta sense perfum,
Xemenya sense fum,
Fònt ò pou sense humitat,
Garita sense soldat,
O llentèrta sense llum.»

Un pagés qu' es de passada
El sent, y tot duna riu;
S' hi arramba:—«Señó, (li diu),
¿Que té sa boca badada?
¿D' un' òbra tan acabada
S' objecte no pòt trobá?
¿Còm no sab endeviná
La fi d' aquesta òbra bella?
¿No veu qu' axò es sa femella
D' aqueil masele qu' está allá?»

P.

SA COMPANIA CATALANA.

De dissapte passat ensá, torna está ubèrt es Teatro-Circo de s' Hort del Rey, y hey dona funcions de comèdia sa compañía catalana que dirigeix En Lleó Fontova.

Ja sabeu qui dich: aquella compañía que en s' hivèrn sòl funcioná en es Teatro Romea de Barcelona; que estrena casi totes ses millós comedies y dramas que en catalá s' escriuen, y que se compòn d' un floret de bòn actors que saben lo qu' es trabayá conforme.

Aquesta es sa compañía qu' are tenim aquí. ¿No l' heu vista funcioná? Ydò, anauhi qualsevòl vespre à véurela, y no vos ne pediréu.

Còp de bossa no mata. Mitja pesseta

vos costará si anau à sa *grada*; però vos aconsey que n' avorrigueu altra mitja y compreu també, ademés de s' entrada, una *lluneta* de ses primeres files, perque de lluny no 'u sènten bé. Es Circo té males condicions d' axò que diuen *acústiques*, (no sé si heu he dit bé;) y ses veus se pèrden molt.

Segons es vòstro gust, heu de triá es dia. Si vos agrada una funció sèria, anauhi quant fassen *Lo Ferrer de Tall*, ò *Las Joyas de la Roser*, ò *La Creu de la Masia*. Si voleu fé un panxó de riure, però d' aquells, anauhi à veure *Cofis y Mofis* ò *L' Angel de la Guarda*; y si vos agrada un pòch de tot, no hi fassau falta es dia qu' anunciarán *La Dida*.

Ja m' en tornaréu respòsta, y me direu si En Fontova es ò no un des primés actors d' España; si n' hi ha molts que guañin à n' En Soler per presentá *tipos* perfects; si heu vists molts de galans joves còm en Goula y en Fuentes; si ses *dames* joves y veyes saben fé es séus papés conforme s' requereix; y amb una paraula, si aquesta compañía es ò no es una de ses millós y més dignes d' essé aplaudides, entre tantes còm s' en passetjan.

Més avant, si Déu vòl, en tornarém parlá.

PERE MATEU.

XEREMIADES.

Dimars à vespre hey hagué en es Seminari sa gran festa que hey solen fé cada any, en acabá es mes de María.

Es pati estava tot iluminat à la *veneciana*, tot ple de fanalets y amb transparents que feyan molt bon cop de vista.

De tot hey hagué: *coros* que cantaren es seminaristes, gran festa à sa capella, y fins y tot rodelles y couets qu' entretenguèren la gent qu' hey acudí. Com era natural, ses dones s' haguèren de contentá en sentí es trons y els esclafits de part defora.

*
**

Sèt *concejals*, ¡sèt! celebraren sessió un dia d' aquests passats; y entre altres coses acordaren rebaxá se paga à n' es municipals, llevantlos d' es sou que ténen, 3 duros cada més.

Ja hey degué havè municipal un poch curt de geni que, quant heu va sebre, se degué girá per tot lo redó, à veure si cap retgido'l sentia, y llavò fent potadetes y cruxint ses dents, degué esclamar:

¡Sèt eran qui l' agontavan!...

Justament are, à sa derrera edat, es quant es nostro benaventurat Ajuntament s' es donat à fé economies.

Antes, ántes!... Lo qu' es are, ja no ley paga: val més que heu déxi fé p' es qui vendrán.

*
**

Pareix qu' are se tracta de bon de ve-res d' acabá ses obres de la Sèu. Se anuncian subastes amb aquest objecte.

Ja comensava à essè hora. A n' axò li hauriem pogut aplicá un adagi, estra-fello un poch: «Ses obres de devant Pa-lacio van despacio.»

Esperam veurerne la fi.

* *

Diuen qu' es una *delicia*, d' uns quants dies à n' aquesta part, aná à passá una estona à s' ex-café de les *De-licies*. Hey ha un forasté que ven una partida de coses à l' encant; y entre y entre, amolla discursos *deliciosos* contra es periodistes, desjectanlos y diguentlos mil impropèris.

Y tot axò, no sabem perquè succeyex à la vista d' uns quants individus de sa policia que, asseguts allà amb *deliciosa* quietud, *deliciosament* s' ho escoltan.

Confiam que à l' hora d' are ja s' hi haurá posat remey á tan *deliciosíssim* espectacle.

* *

Sa font d' es carré de la Pau está es-peñada.

Sa font de sa Costa de San Domingo no ratja ni una gota.

Sa font d' es carré de la Marina fa molts de dies qu' està axuta.

Sa font de sa plassa de Sant Nicolauet se mor de sed.

Sa font de paciència qu' ha de tení es vesindari de Palma ja vésa per dedalt.

* *

En tota aquesta setmanè qu' acabam, no hem sentit dí res de cap lladre que per dins Ciutat n' haja feta qualcuna de ses séues.

La veritat: pareix mentida.

* *

Encara hey hagué fadrines xeubes que dijous passat s' en anaren amb un mo-xet, enremellat dins una canastra à sa processó de la Sèu.

Tot d' una que es Reglament de sa Sociedad de L' IGNORANCIA don entrada à ses señores, los expedirem es títol cor-responent; segons ja s' acostuma à ses universitats de fóra Mallorca.

* *

Estam en ses mateixes: suposat que à Palma no hey mancan ignorants y que, segons diu es corresponsal de *L' Ancora*, à Felanitx serem ben rebuts; à Felanitx anam; tot d' una que hajim acabat d' en-llestí feynes per aquí.

COVERBOS.

Contan qu' hey hagué un Batle qui, fórt y no't mògues, volia guañá unes

eleccions municipals. En es pòble se mogué una saragata de trenta mil dian-tres, y es Secretari, qui no les tenia to-tes segures, doná part à n' es Governá-dó, de lo que passava. Aquest li contes-tá qu' hey enviaría un *piquete* de cava-lleria per aquietá la còsa; y es Batle, lo primé que pensá va essè, que à sa plas-sa no hey havia cap anella ni estaca per fermá es cavalls. ¡Que fa ell! fa clavá coranta ó cincuenta bañes pe' ses parets; y quant es picapedrés acabavan sa tas-ca, s' entrega sa cavalleria. Es Batle tot satisfet s' acòsta à n' es Comandant y li entima aquesta:

—¿Còm li agradan, señó, aquestes estaques?

—Bé, molt bé.

—Ydò, ha de sebre que tot axò (apun-tant à ses bañes) es sortit d' aquí, (po-santse es dit en es front.)

—Bòn cap té vosté.

—¡Ah, sí señó! Per axò vuy essè Batle.

* *

Hey hagué una pubila rica que se enamorá d' un jove molt pòbre; però en canvi era guapo y bòn atlòt.

Se casaren, y ell no dugué de ca-séua més qu' una caxa amb un pòch de ròba.

Un dia ella s' alsá à majós y li re-cordá qu' era sa señora de tot. Y que fa ell? s' assèu demunt sa caxa y li digué:

—Margalida, crida tant còm voldrás; però no tractis d' enjegarme, porque jò sèch dins ca-méua.

Cada vegada qu' ella s' enfadava, s' en anava ell a seure demunt sa caxa y na Margalida llavò se posava à riure; fins que à la fi conegué qu' es séu espòs era més prudent qu' ella y aprofitá sa lliissó qu' ell li donava.

* *

Y ja que de pubiles parlam, n' hi ha-gué un' altra qui també se casá amb un jove pòbre; però que tenia mostatxos. Ella, *velis nolis*, sempre volia tení rahó, volia comandá y deya que li tocava dú es calsons porque havia pagat sa tela y es cosí. No vulgueu sebre es martiri que feya patí à n' aquell bòn homo. Un dia ell acabá sa paciència y à les males li va fé entendre qu' es calsons no li es-tavan bé, porque encara qu' hagués pa-gat sa tela y es cosí, no eran fets per ella.

No res; amb algunes emplastes y un pòch de bàlsam tot quedá plá.

Qui potest capere, capiat.

* *

Un señó nòble y molt rich va fé tes-tament, y dexava llegats à tots es pa-rents, criats y amichs, fóra à n' es séu apoderat, que no li dexava res.

—A n' es méu apoderat, (deya en es testament,) no li deix res, porque ja fá vint anys que l' tench à mon servici.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Quatre claus tancan dues portes, una portassa y un calaix.*
SEMBLANSES.—1. *En que es-cup.*
2. *En que hey há truy.*
3. *En que canta en sa nit.*
4. *En que té bañes.*
TRIÀNGUL.....—*Carta-Cart-Car-Ca-C.*
PROBLEMA.....—*Un ó y s' altre 2.*
ENDEVINAYA.....—*Una porrassa.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—A. C. I. T. y *Un Sabatè en dilluns.*
Vuy:—*Macarroni, Un Batzòt, Pere Pexet y Lau Tibicriste.*
Quatre:—*Un Indiotè, Un Catòlich, Vauma Po-mà y Dos Tranquils.*
Y una no més:—*Un Llenterné.*

GEROGLIFICH.

1 + 3 enc §

A España N

OSG EEE IX

UN LLENTERNÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un cireré à un sobre de carta?
2. ¿Y una nespia à un rey de espasa?
3. ¿Y L' IGNORANCIA à un hortolá?

P. PEXET.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

• Omplí aquests pichs amb lletres que per llarch y de través digan: sa 1.ª retxa, lo que té un abre; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un personatge antich, y sa 4.ª, una planta.

K. D. T.

PROBLEMA.

Un pare en sò testament dexa tot quant té à n' es séus fiys, d' aquesta manera: A n' es fiy majó li dexa 100 ₧ y es deume de lo que roman; à n' es segon, 200 ₧ y es deume de lo que roman; à n' es terec, 300 ₧ y es deume de lo que roman; y axí seguint de sa mateixa ma-nera, augmentant à cada un 100 ₧ fins arribá à n' es derré fiy. Còm es cas s' es aclarit, resulta que dexa à cada fiy una cantitat igual. ¿Quin capital té es pare, quants de fiys té, y qué los tòca à cadascun?

UN MÚSICH.

ENDEVINAYA.

Tench sa boca des menjá
Que no me serveix per beure
Y es dies que no'm deix veure
Sempre me fan dejuná.
Som més *lliquera* qu' un cá
Y pés més de mil somades,
Y quant heu don à ses cames
Ningú me pòt agafá.

UN EMPLEAT.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

5 JUNY DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.